

Първо действие, четвърта картина.

непостоянки като она ветер
на север който в тоя миг минава
изгредите на владената земя,
и разгневек изфроща своя лик
на поз, окъпан в светли роски капки.

Бенволио. —

Но твоят ветер ни от нас отвишиа —
и за виеквота ще стигнем къско.

Винсо. —

Не, много рано — чувствуба душата,
ке виед звездите тая нощ, е все
решена моята съдба. Животът
закъсо ще се продъжи. Смъртта —
и ранка, и свирена — ще настъпи
и ще закъжоси в моите върди,
чрез някаква фестока мисъл, виекко.
Ти, който направяваш моя кораб,
вдигни платната — весели да виедем!

Бенволио. —

Удрете барабана!
/ Излизат. /